

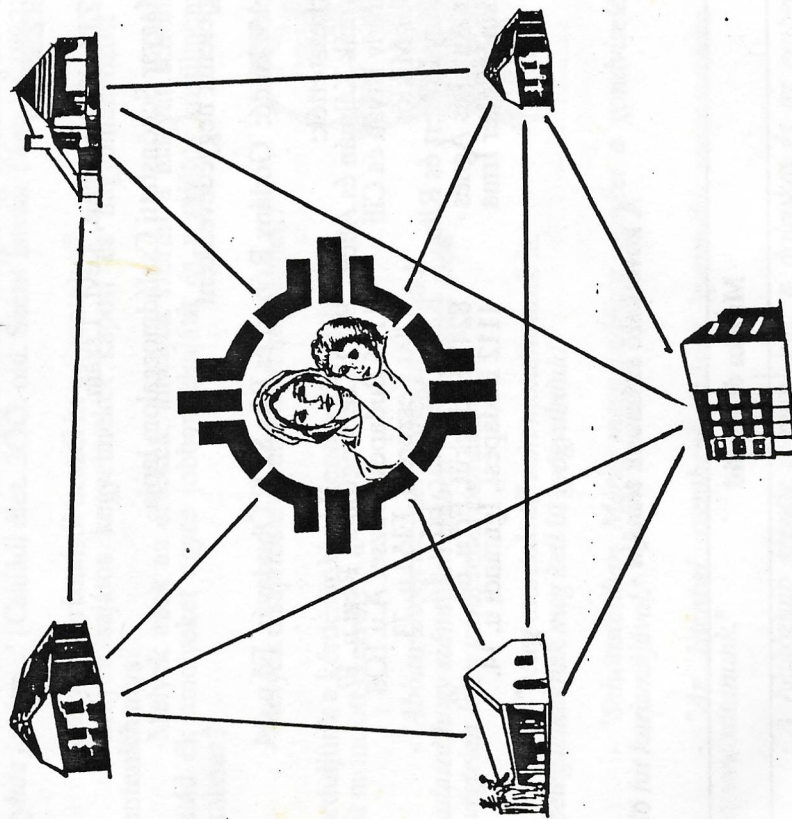
A családod élete az Egyház élete is!

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1993 március 3.évf. 1. szám

AHOGY ENGEM MEGÉRINTETT

KÖSZÖNJÜK

Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket.

A szerkesztők

IMPRESSUM

OÁZIS 1993 március, 3.évf. 1.szám.

A Magyar Schönstatti Családmozgalom lapja

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó: Gódány Róbert és Rita 8272 Óbudavár, Fő u. 14

Szerkesztették:

Csermák Kálmán és Alice, 8372 Cserszegtomaj, Rezi u. 17.
Endrédy István és Cili 1195 Budapest, József A.u.108
Gábor Miklós 8200 Veszprém, Előd u. 23.
Gódány Róbert és Rita, 8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Ther Antal és Agnes 8247 Hidegkút, Fő u. 68
Vajdáné Anker Irma 1112 Budapest, Igmándi u. 14.

A következő számunk témája

Munka és család

Várjuk a családok tapasztalatait és élményeit

Beküldési határidő: 1993 április 15.

Ami minket Schönstattban megérintett

II. János Pál pápa így beszélt erről a schönstatti zárándokoknak:

"...Az a hivatások, hogy részesedjétek abban a kegyelemben, amelyet az alapítók kaptak, és azt az egész Egyház részére közvetítétek. Mert az alapítók karizmája olyan, mint egy lélekben ható tapasztalat, melyet áthagyományoztak a tanítványokra, hogy aszerint éljenek, védjék, elmélyítsék és állandóan továbbfejlesszék, mégpedig közösségben és az Egyház javára..." (Családi élet. 200. old. Szent István Társulat 1992)

-Milyen karizmáról beszél itt a Szentatya?

-Milyen sajátos kegyelmeket kapott és hagyományozott ránk Kentenich atya?

-Melyek azok az értékek, amelyek szerint a magyar schönstatti család él; amelyeket egyre jobban elsajátít és a sajátos körülményeire alkalmaz?

- Melyek a sajátosan schönstatti kegyelmek?

Forduljunk a kérdésünkkel Kentenich atyához!
Mit mondott ő erről?

"-Abban látom az Istentől nekem rendelt feladatot, hogy számtalan embert elvezessek az örök és végtelen Isten iránti teljes odaadásra."

"-A "beteg csontokról" sem mondhatunk le. A beteg lelkeknek meg kell itt gyógyulniuk!"

- "Schönstattban Mária megajándékoz minket a gondviselésben való hit karizmájával."

- "Az Istennel szembeni, hősies gyermeki magatartásra kell összpontosítanunk."

"-A hétköznapi szentje a munkáját, a dolgokat és az embereket Istentől kapott eszközöknek tekintti, hogy a lelkében elrejtett istenképet tökéletesen kifejezésre juttassa."

- "Egészen világos volt előttem az élelfeladatam, hogy egy új típusú embert és egy új társadalmat építsünk fel", amelyben eszmény és élet, egyén és közösség, természetes és természetfeletti egységben van.

Vagyis összefoglalva: a gondviselésbe vetett szerény hit és a hétköznapi életszentség által, Isten és Mária eszközeként és gyermekeként létrehozni az új típusú embert az új közösségben. Ezekből az alapkegyelmekből nőtt ki a nemzetközi Schönstatti Apostoli Mozgalom hatalmas fája, amelyen mi is egy kis fejlődő új hajtás vagyunk.

Visszatekintés és előrenézés (Kentenich atya nyomán)

I.

Ha kutató tekintettel nézünk a múltunkra, a hálától hamarosan túlsordul a szívünk. A sok, nagy és értékes dolgot, amelyet ez alatt az idő alatt kaptunk, mind Schönstatt Anyjának és Nagyasszonyának köszönhetjük.

Végző soron ő maga az ajándék, akit Isten bölcsessége, jósága és mindenhatósága a szeretetszövetségben különös módon adott nekünk és általunk a világnak.

Az ő műve minden, ami itt elindult.

Ő lobbantotta fel a közbenjárásával családjainkban a hősiességet és az életszentség utáni törekvést.

Neki köszönjük a nemes alkotó apaság és anyaság kibontakozását, és a vágyat egy mind magasabba lágoló Isten és emberszeretet után.

Tőle kaptuk az önművelésünk és a gyerekevelés számos, jól bevált módszerét, mely a részletekbe menően figyelembe veszi eredeti sajátosságainkat.

Ő imádkozta ki és tartotta meg családjainkat.

Neki köszönhetjük megújuló házastársi szeretetünket, kiegyensúlyozott párkapcsolatunkat.

Ő vezet bennünket abban a gyakorlati kutató munkában, melynek célkitűzése családi gondjaink megoldása és egy korszerű, boldog családi élet kialakítása.

Neki köszönjük növekvő emberismeretünket, és önmagunk, társunk, családunk nagylelkű elfogadását.

Tőle tanuljuk a természet és a természetfeletti harmonikus egymásraépítését, ami páratlan harmóniát hoz az életünkbe.

A vele való életnek köszönhetjük meleg, vallásos érzületünket és szilárdan hű, konkrét egyházszeretetünket.

Neki, aki a bölcsesség széke, köszönjük értelmünk kitisztulását, az életünk és gondjaink tudatos megértését.

A vele való élet eredménye, hogy megértettük és a szívéből a szívünkbe fogadtuk győzelmes, hódító küldetésstudatát.

Hozzásegített bennünket, hogy mint férfi és nő igazán magunkra találjunk, és felismerjük a házasságunk egységét.

Ő gondoskodott arról is, hogy állandó kudarcaink ellenére is legyen mindig újra bátorságunk kinyújtani a kezünket a csillagok felé.

Ő tanított meg minket arra, hogy korunk és életünk minden nehézségét, mint korszerű feladatot tekintsük, és bátran vállalkozzunk a megoldás kikísérletezésére.

Ő nyitotta fel a szemünket, hogy felismerjük családunk növekedésének törvényét: Csak küzdelemben, feszültségben és próbatételekben tud növekedni és fejlődni.

Altala váltunk egy összetartó, meleg nagy-családdá.

Szeretetének, jóságának és gondoskodásának vonzása megkönnyítette nekünk a szabad választást és elhatározást, hogy az otthonunkba hívjuk őt, és szeretetszövetséget kössünk vele. Minden ilyen odaszentelést úgy tekintettünk, mint az eredeti, 1914-es alapításhoz való csatlakozást.

Különleges kegyelmi ajándéknak tekintjük, hogy erre az évfordulóra a magyar schönstatti családban megjelent az igény, hogy az életét egészen felajánlja Máriának Isten Országa számára.

Ez a felajánlás sajátosan megegyezik azzal a felajánlással, melyet Mária az anyagi üdvözlet alkalmával tett: "Ime az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a Te igéd szerint." Ezzel egyszerűen kifejezte azt a készségét, hogy vakon elfogadja az Isten-anyaságával együttjáró szenvedéseket is.

Hát nem egyszerű dolog volna, ha Isten titokzatos jósága minket is meghívna, és felsegítené egy hasonló lelki magaslatra és élelfeladatra?! Szeretnénk mi is valami igazán nagy dologért élni; életünket, Istennek ezt a drága ajándékát, valami méltó ügynek szentelni. Lehet-e nagyobb dolgot elképzelni, mint hogy felajánljuk magunkat Máriának a megváltás számára.

A méltatlanok elfogódottságával és hálájával borulunk le Isten irgalmassága és jósága előtt, mellyel meghívott minket szívének ilyen egészen kivételes kedvencei közé. A hivatásunknak ezt az ajándékát a Háromszor Csodálatos Schönstatti Szűzanyának köszönhetjük, és köszönjük is.

A múltra való emlékezést lezárva elmélyült alázattal, bensőséggel és szolgálatkészséggel egy híres történelmi mondásra és eseményre emlékezünk, mely találoan fejezi ki hangulatunkat.

A mondás így hangzik: "Életünket és vérünket a királynőnkért!"

A mondás a fiatal Mária Teréziához kapcsolódik, aki a trónralépése után azonnal rendkívül nehéz helyzetbe került. Minden oldalról erős seregekkel támadtak ellene, még a saját városában sem volt biztonságban.

Végso, egyetlen reménye már csak a rebellis magyarokban volt. Nehéz kétségek közt hányódva ment el Pozsonyba, hogy a nép vezetőitől katonai segítséget kérjen. A talpig feketébe öltözött, szép fiatal királyné segélykérő szavára a magyarokból mindent elsőpró erővel tört ki a lelkesedés:

"Vitam et sanquinem pro rege nostra!"

"Eletünket és vérünket a királynónkért!"

Aztán szembeszálltak Európával és megmentették Mária Terézia uralmát.

Hozzánk hasonlóan mi is készek vagyunk Nagyhasszonyunkért bevetni magunkat az isteni erők oldalán. A hétköznapi élet színlícai mögött ugyanis a jó és a rossz óriási küzdelme folyik Európa világtörténelmi küldetéséért.

II.

A múltva való hálás emlékezésből erőt merítve a jelenre és a jövőre siklik tekintetünk. Szeretnénk világosabban látni feladatainkat, valamint biztos utat találni a megvalósítás számára.

Vannak olyan történelmi korszakok, amikor az Egyház az élet minden területén visszaszorul, és minden erőfeszítése ellenére sem sikerül kiemelkednie a "katakombából". Csak miután mélyen átélte, felismerte és életszerűen elfogadta emberi elemeinek korlátoltságát, jelenik meg újra Isten a színpadon, megújítja a harsonákat, amire "leomlanak Jerikó falai".

A mai korban is világszerte azt tapasztalhatjuk, hogy az Egyház az élet egyre több területéről kiszorul. Aki egy ilyen korban nincs sziklaszilárdan meggyőződve saját isteni küldetéséről, és nem hisz rendületlenül a bensejében szunnyadó isteni erőiben, az előre természetlenségre, lendület-nélküliségre, tehetetlenségre és összeomlásra van ítélve.

Talán csodálkozunk ma Schönstatt alapítóinak mély küldetés tudatán; az eszközeik jelentéktelenségén és az átélt nehézségek és sikerek nagyságán. Mindaz, amit az alapítástól kezdve napjainkig végigharcoltunk és elérhetünk, mélyen megerősít bennünket isteni küldetésünkben. Szívől hálásak vagyunk minden nehézségért, amelyek által megszilárdulhattunk boldog, győzelmes hitünkben, reményünkben és szeretetünkben. Ezek nélkül minket is megbénított volna félelmeink és gyengeségeink tudata.

Első feladatunk tehát, hogy az imádság, valamint a múltunk és a korunk tanulmányozása által elmélyítsük az isteni küldetésünkbe vetett hitünket.

A második feladatunk, hogy egyre jobban megismerjük és elmélyítsük a családunk máriás jellegét.

A schönstatti család történelméből adódott ez a határozottan kifejezett máriás jelleg, mely összhangban áll a világ-kormányzás isteni törvényével, valamint az emberi természetünkkel egyaránt.

Isten bölcsessége és a teremtményei iránti tisztelete ugyanis úgy kívánja, hogy a világ folyásába közvetlenül ne avatkozzon bele. Ezért Isten egyes embereket és dolgokat felruház a saját tulajdonságaival, jogaival és hatalmával, hogy ide kapcsolhassuk az Istennek járó szeretetünket, kötődésünket, és általuk közelebb jussunk Hozzá. Így jött létre az Istenhez való kötődés bonyolult láncolata, kiterjedt szervezete.

Máriában a Mennyei Atya olyan valakit alkotott, akire pazarló bőségben ruházta át tulajdonságait. Ezért kiváltképpen is azt akarja, hogy Máriát mint szent kötelet használjuk, hozzá bensőségesen kötődjünk, és így vele együtt eljussunk Isten szívébe.

Ezeknek a gondolatoknak a jégében buzdít minket II. János Pál pápa: "Ha ti, schönstattiak hűségesen és nagyszívűen a szeretetszövetségetek alapján alakítjátok az életeteket, akkor eljuttok keresztény hivatásotok teljeségéhez. Meg fogjátok tapasztalni, hogy mennyire igaz a II. Vatikáni zsinat kijelentése: "Mária egyesít, mivel ő ott van az időtörténet legbenszejében, és a legnagyobb hitűket bizonyos értelemben önmagában hordozza és visszatükrözi. Ezért az ő hirdetése és tisztelete a hívőket a fiához, az O áldozatához és az Atya szeretetéhez vezeti. (Lumen Gentium 65.) Valóban Máriának isteni megbízatása van arra, hogy előképe és anyai nevelője legyen a Krisztusban való "új embernek. Az iránta való szeretetek vezessen benneteket oda, hogy élete példáját kövessétek és a saját életetekben visszatükrözzétek." (Családi élet. 200. old. Szt István Társulat 1992))

Amit a családunk isteni küldetéséről és máriás jellegéről mondtunk, az konkrét formára és kiteljesedésre talál a kegyelmi tőke gyarapításában. Felajánljuk jócselekedeteinket, áldozatainkat és erőfeszítéseinket Mária kegyelmi tőkéjébe.

A kegyelmi tőkével kezdődött a családunk történelme. Ezzel kezdődött minden schönstatti szentély építése. Ezzel kezdődött minden gyümölcsöző munkánk is. Az évek folyamán ez lett Mária és Schönstatt iránti odaadásunk formája, az isteni és a saját tevékenység hatékony összekapcsolása. Kifejeződik benne a természetfeletti küldetésünkbe vetett hitünk és máriás beállítottságunk. Mindezek által ez lett a fokmérője az egyes tagjaink megbízhatóságának és használhatóságának is.

Vajon a jövőnk a várakozásunknak megfelelően Mária valóban az oltalmába veszi és termékenyíti teszi?

-Úgy érzem, mintha kedves Nagyhasszonyunk hozzánk is így szólna:

"Ne okozzon gondot nektek a kívánságotok teljesülése!

Ego diligentes me diligo.

(En is szeretem azokat, akik szeretnek engem.)"

Ez a szeretet bennünk is létre fog hozni egy olyan magasfokú, alázatos küldetésűt, amelynek semmi sem tud majd ellenállni. Ez a szeretet olyan szorgos munkában fog megnyilvánulni, amely által a családjainknak kifejeztem máriás karaktere lesz. Ez a szeretet arra fog ösztönözni minket, hogy világos értelemmel és hatékonyan gyarapítsuk Mária kegyelmi tőkéjét magunk, gyermekeink, családunk, az Egyház és az egész világ javára.

Ez a mi feladatunk. Minden mást kedves anyánkra hagyunk, a szívünkben ezzel a jelszoval:

"Mater habebit curam."

Anyánk gondoskodik rólunk.

"Ahogy engem Schönstatt megérintett" - családjaink elbeszéléseiből.

* * *

A Gondviselő úgy vezetett, hogy korán kiszakadva az otthoni kötelékekből mint "bolond bogáncs a szélben" maradtam magamra. Nyugtalan nekibuzdulások, bukdosás és keresés közepette a külső szemlélő számára észrevétlenül húzódtott a hazafelé vezető út, s egyszercsak Schönstattban találtam magam - bosszúsan, akaratom ellenére, néhány hónappal huszadik születésnapom előtt. Fogalmam se volt arról, hogy mi célból és hová kerültem.

Akikkel találkoztam, kedvesek voltak, hatottak rám s oldódott a gőrcsöm. A kereszténység horizontja már előbb rámderült, de egét kérdőjelek, kétségek tarkították a számomra. Kialakulatlan személyiségemben feszült a nagyobb iránti vágy, környezetem itt-ott tapasztalható hiányosságait, egyenletlenségeit kritikusan észleltem.

Ha valaki keresztény, akkor az valóban az, vagy csak ha pap, ha szerzetes lesz belőle? Talán abban a pillanatban szabadultam meg gőrcsöm és ellenállásom utolsó szorításától, amikor valamelyik schönstatti atya azt mondta, hogy Isten mindannyiunkat meghívott arra, hogy életszentségre törekedjünk. Talán ez volt az a pillanat is, amikor barátommal egymásra néztünk s azt mondtuk, hogy ide visszajövünk. S talán ez volt az a pillanat, amikor megérintett a kegyelem, a lelki otthon, az átalakulás, a küldetés kegyelme.

Ezen első találkozás alkalmával elvezettek bennünket a Schönstatti Márianővérek gimnáziumába is. Ismertetőst hallhattunk Kentenich atya nevelési elveiről, rendszeréről, gyakorlatáról. Azt hiszem, az egészről csak egyet értettem meg, s az az eszménnyel történő nevelés volt. Isten, a Teremtő, valamilyennek gondolt bennünket, annak a csirája bennünk él, s ha azt felfedezzük, akkor tudatosan segíthetjük ennek a személyes eszményünknek a kibontakozását.

Amikor ezt hallottam, azt gondoltam: Ami itt van, az valami "igazi", nem légből kapott, hanem a valóságra - ami nekem nagyon fontos volt - ebben az esetben emberi mivoltunk valóságára épít, ezt egészen komolyan veszi.

Ez a kettő: életszentség és eszmény volt akkor számomra Schönstatt. Még nem tudtam, hogy a következő évtizedekben milyen csodálatos világ fog kibontakozni előttem, a botladozó, kereső ember előtt, akit Valaki vezet.

* * *

Idézetek levelekből

"Édes Édesanyám!

Ezt a levelet nagy belső boldogságban írom Neked, és szeretném Veled örömmömet megosztani.

Most hétvégén voltunk ismét Óbudaváron, ahol egy kis lelki gyakorlatban voltunk részünk. De milyenben!?

Tudod Te is, hogy milyen érzés az, ha valaki a lelkedről beszél, ha kimondják Neked azokat a szavakat, amik már régóta éltetnek, amelyek ösztönösen is kormányozták életedet? A lelki gyakorlat két nyelven folyt: németül és magyarul. Közben odakint rajtszíroztak a gyerekek, de semmi nem volt zavaró. Sőt megnyugtató, mert a gyerekeink olyan jól érzik ott magukat!

A lelki gyakorlat témája: Bevezetés a családi életbe..."

* * *

"Nagyon sokszor és sok szeretettel beszélgetünk Óbudavárról, a kis közösségről, Tilmann atyáról, a nyugodt, szép 5 napról, a millió csillaggal borított nyári égboltról, amely oly végtelen nyugalommal borult a földre és fölénk.

Kezdő, első csetlő-botló lépéseinket megtettük. Schönstatt visszavonhatatlanul megváltoztatott bennünk valamit. Úgy érzem, egy hatalmas lépéssel közelebb vitt bennünket az Urhoz. Ha erre gondolunk, mindig mélyes béke árad szét a lelkünkben..."

Ahogy Schönstatt minket megérintett

Feleség: A schönstatti családok útja Isten ajándéka számunkra. Már egy ideje kerestük családunk épülését segítő életet. Úgy gondoltuk, egy egész hetes lelki gyakorlat biztos jót tesz nekünk. Óbudaváron aztán hamar rájöttünk, végre megtaláltuk, amit kerestünk.

Egyszerűségeként jelentkezett az, amivel eddig csak darabokban találkoztunk.

Tilman atya mondta: "Nem baj, hogy ha fáj." -annyi problémánkra, nehézségünkre válaszolt. Azt hittük, ha megmondjuk egymásnak, mi zavar benne, akkor majd megváltozik.

Újházas korunkban problémáinkat beszélgetéssel akartuk megoldani. Hetente egy alkalommal összeültünk kiönteni, mi bántja a lelkünket. Tulajdonképpen egymás hibáit kezdtük sorra venni, s hamarosan jól megbántottuk egymást. Néhány próbálkozás után már mindketten hűződöttünk a közös estétől, halmozódtak a rossz érzések. Végül férjem makacsul ellenállt, és nem volt hajlandó újabb sértésekkel szembenézni. Így aztán csak időnként bökösdöttünk egy kicsit. Kudarcunkat nem tudtuk megmagyarázni. Mi magunk sosem mertük volna azt mondani: "Nem baj, hogy ha fáj!".

Nem fogadtuk el egymás fontos tulajdonságait, csak akkor, ha annak jó oldala mutatkozott. Most már nem bánt annyira egy "bogar". Igyekszünk megismerni és jobban megérteni a másikat. Itt szabadság van. Próbálunk a Jóisten szemével látni, aki szeret, és nekem teremtette a páromat. Hát ez nehéz feladat, de ha egy picit sikerül, összeölelkezik a lelkünk.

Férfj: Sosem voltam elégedett a hétköznapi estékkel. Az egész nap erőltetett gondolkodás, a szünet nélküli fejtörés miatt este már nincs egy ép gondolatom se. Mikor hazaérek, akkor kéne a családdal elkezdeni a napot. Én meg már befejezni szeretném. Szükségem van ilyenkor egy kis kiengedésre és feltöltődésre. Jó, ha nem zúdíjtja rám a nap gondjait a párom, hanem szépen megvacsorázunk. Aztán jön a fürdés az esti mese, fektetés. Jobb napokon sikerül egy kicsit játszani a gyerekekkel, együtt imádkozunk és énekelünk. Villanyoltás után jó lenne egymás számára időt teremteni, beszélgetni, imádkozni. Ez lenne a mi időnk. Mégis sokszor inkább az én időm jön el, és tévét nézek vagy olvasok.

Ezzel nem vagyok elégedett, mert tudom, hogy olyan küldetésem van a családuink számára, amit más nem láthat el. Nem csak a legszükségesebbeket kéne megtenni, hanem keresni kellene, hol tudom teljesebbé tenni az életünket.

Mit hozott nekünk Schönstatt?

Feleség: Mikor vidékre költöttünk, elszakadtunk attól a közösségtől, amellyel együtt nőttünk fel, és együtt készültünk a házasságra. Hamar éreztük a társaság hiányát, és elkezdtünk új lakóhelyünkön is valakikhez tartozni, valamilyen közösségi életbe bekapcsolódni. Néhány hónap múlva barátaink révén már Tilmann atyát hallgattuk egy családnál. Így már házasságunk elejétől résztvevünk ilyen előadásokon, egyre jobban belenőtünk Schönstattba. Olyan házaspárokkal ismerkedtünk meg, akik elkötelezték magukat a mozgalomnak, és látszott rajtuk, hogy jól érzik magukat benne. Életük, viselkedésük példászerű lett számunkra. A családnapok is egyre jobban megerősített bennünket, hogy e mellett az út mellett döntünk.

Én elég hamar lelkesedni tudok dolgokért, de észrevettem, hogy férjem is szívesen jön, és nagyon fontosnak tartja az egészet. Tetszik neki ez a szellem, ami komoly, de meghagyja a szabadságot az embernek, sőt készíti is arra, hogy az igénye legyen. Schönstatt segít nekem abban, hogy megélem a házasság-szentességét a gyakorlatban nap mint nap. Tudatosítja bennem, hogy Isten a férjemet nekem rendelte. Segít, hogy elfogadjam őt és akaratait, hogy szeressem őt úgy, ahogy van. Tehát mindennél fontosabb az ő elfogadása, mert ez egyben Isten elfogadása is.

Gyermekeim nevelésében is pontos útmutatásokat kapok, gyakorlati tanácsokat az előadások alapján.

Legnehezebb volt a háziszentséggel kapcsolatos tanítás elfogadása. Sokat gondolkodtam azon, hogy tudok-e úgy élni, hogy a Szűzanyát befogadhassam otthonunkba. Biztos, hogy sokszor szűgyellném magam viselkedésem, gyengeségem miatt. De talán nem ez a lényeg, hanem hogy odafordulhatok Hozzá, és felajánlhatom nehézségeimet. Érzem, az is nagyon fontos, hogy gyermekeink egy ilyen légkörben nőhessenek fel.

Férfj: A házasságkötés előtti diákos, sokmindent kipróbáló, klubokba, közösségekbe, csónaktúrákról sáfortáborokba járó, hajnalközi beszélgető életformát természetesen nem volt könnyű egycsapásra megváltoztatni még a szent cél érdekében sem. Azt gondoltuk, továbbra is "társadalmi életet" kell élnünk, és most már közösen, lehetőleg mindenütt ott kell lennünk, nehogy elmulasszunk valami fontos programot. Egy kicsit még ebben a cipőben jártunk, mikor első schönstatti élményként felfogtam a talán előtte is számtalanszor hallott "alaptételt", hogy nekünk a családban kell feladatot találni és a családon belül kell otthonra lenni. Az ember talán szívesebben próbálja "mindenki gondját baját" a nyakába venni és nagyon jó szándékkal segíteni, mint a leginkább elérhető, számára rendelt családjával foglalkozni. Nagyon tetszik a "schönstatti taktika": csak ameddig a kezzed és lehetőséged elér (ez a legtöbb esetben talán alig terjed tovább a család határain) tégy jót!

A többi ember hordozására az emberiség közös kegyelmi bankszámláján keresztül van lehetőségünk, amelyen keresztül a felajánlásainkat a Szűzanya osztja szét a rászorulóknak.

A családmozgalomban nagyon tetszik, hogy a családi életben kézzelfoghatóvá, megélhetővé igyekszik tenni az egyházi tanítást, hogy különös hangsúlyt fektet a család nehézségeinek gyakorlati megoldására. Hogy messzemenően figyelembe veszi az egyes családok lelki és bioritmusát, szabadságát. Tetszik még az is, hogy nem külön férfi és női lelkigyakorlat a lelki töltekezés formája, hanem a családi együttlétre alapozott családnapok.

A családmozgalmunk a személyes kapcsolatok útján növekedett. Az egyes családok közt mély lelki kapcsolatok épültek ki:

... "Azért jöttünk el mi is, mert a barátaink élete felkeltette kíváncsiságunkat. Már régóta ismerjük őket, de amióta megismerkedtek Schönstattal megváltozott az életük. Jobban odafigyelnek egymásra, megújult a házasságuk...."

* * *

"...Nagyon örültünk a látogatástoknak! Kár, hogy olyan rövid ideig maradhattatok!...Tényleg a jó Isten tervét látjuk a körülményeink alakulásában. Biztosan fontos, hogy elmenjünk Hozzátok, és egyre szorosabb legyen a barátság közöttünk.

Olyan jó, hogy tényleg mindent meg lehet Veletek beszélni, és tudni azt, hogy megértik a problémáinkat és komolyan veszik. Ezt tényleg nagyon ritkán tapasztalom, mert más is meghallgat, ha a problémáimról beszélek, de érzem, hogy igazából nem érti és nem érzi át, messze van tőlem. Nem tudom miért van így, talán azért, mert az emberek többségének (és itt magunkat sem tartom kivételnek) nincs ideje a másik emberre és talán önzők is vagyunk, mert mindenkinek a maga dolga a fontos. Az olyan csodálatos, hogy Veletek mindennek az ellenkezőjét érzem. Úgy elgondolkoztat, hogy miért nem tudunk több ilyen kapcsolatot keresni és találni? Nagyszerű lenne, ha sok-sok hasonló barátja lenne az embereknak...."

A Család Napokon a gyerekek is részt vesznek.

A schönstatti családmozgásban gyerekként, első benyomásra a nagy szeretetáram fogott meg, ami a családnapokon elindult családuinkban. Szerettem ezért Obudavárra menni, és a misék, a rövid szentbeszédtek teiszettek nagyon, amelyek egy-egy mondatban akupunktúraszerűen érintettek és erősítettek.

A beszédeket hallgatva és olvasva megértettem, tudatosítottam, hogy milyen fontos a mai keresztény számára, hogy önmagát erős személyiséggé nevelje. Így nemcsak hogy helytáll a Dallástól visszhangzó lakótelepen, de átsugárzik rajta a bensőséges, személyes istenkapcsolat, és így közvetít Isten és a megfáradt, a világba, a hétköznapi tevékenységbe feledkezett környezetete között.

Ehhez kapcsolódik, hogy a házasságra (mint ahogy a kispapok 5 évig készülnek hivatásukra) is tudatos "előkészületi programot" ad ez a lelkiesség, amit a házasságban "művészi" fokra lehet fejleszteni (lásd szüleim).

A legnagyobb dolog, amit Schönstattól kaptam, hogy figyelmemet Máriaára irányította, akinek azóta is sokat köszönhetek.

"Iránytű"

Ismerek egy családot, akik korábban - kisgyerekeik által meghatározott mindennapiaikban - derűs, ám visszahúzódó keresztényi életüket éltek. Nem tartoztak plébániájuk hitközösségébe, így barátokra sem tettek szert e körből. Nem jellemezte őket közös imádság, hitüket magukba zárták, ki-ki maga rendezte kapcsolatát Istennel.

Idővel a feleség - a család anyagi helyzete miatt - munkába állt. Gyakorlatlan volt új munkahelyén, ahol ráadásul egy felajzott légkörbe csöppent. Erőfeszítést kívánt tőle helyzete. Mélyen érintette az is, hogy nélkülöznie kellett gyerekei közelségét. Kisfia egy hétig óránon át tartó éjszakai sírással fejezte ki a számára nehéz szakadást. A férj vállalta magára a gyerekek reggelenkénti indítását és hazahozatalát. A házaspár leküzdte gyorsan apadt. Már-már erőfeszítésükbe került mosolyogni gyerekeikre.

Ekkor - mintha Isten utánuk nyúlt volna - egy szimpatikus, ám addig ismeretlen fiatalember kereste fel őket, hogy meghívja a házaspárt egy Schönstatti lelkiességről szóló előadásra.

Nagyszülők közelségének hiányában, s a férj kérésére a feleség ment el. Bár nagyon rokonszenves kör fogadta, kezdetben még saját nehézségei foglaltak le. Hamarosan azonban áthatoltak befelé figyelése burkán az előadáson elhangzó mély, szépséges gondolatok. Raébredt, mennyire neki-nekik szól mindez. Felfrissülve, új reménnyel a szívében tért haza. Ez az élmény átsegítette kezdeti gondjain, s ez jótékonyan hatott családjá hangulatára is.

Nem sokkal azután meghívást kaptak az obudavári lelkiigyakorlatra.

Obudaváron részeseültek életük legnagyobb ajándékában: iránytűt kaptak a "hogyan tovább" -ra, megerősítést nyertek egy-egy ösztönösen jól eltalált hozzáállásban, tudatosította bennük az egymásra figyelés fontosságát és nem utolsósorban, új barátokra leltek.

Életük ettől kezdve gazdagabbá vált. Megtapasztalták az együtt imádkozás és éneklés bensőséges melegét, megérezték a Szűzanya önművelésre mozdító hatását. Gyermekük kedves keresztnév megnyilvánulásai, mint gyöngyszemek fénylenek mindennapjaikban. Már nem feledkeznek bele annyira az életükben felmerülő nehézségekbe, megtanulták azokat feljátni... Szerencsésnek érzik magukat.

Magam is, hogy mindezt a saját, Istentől ajándékba kapott családomról mondhattam el.

Szeress még jobban!

Annak idején, 14 évi házasság után úgy gondoltuk, hogy az együttélés magaskoláján már túl vagyunk, ennél tovább már nem lehet jutni.

Az életünk első család-napjai alatt a mennyországban éreztük magunkat. Amikor hazaérteztünk a "földre", a hétköznapiakba, már volt egy kis sejtésünk arról, hogy lehet ezt még szebben is csinálni. Később, annak rendje s módja szerint kezdte visszarázódnunk a " régi kerékvágásba ". Már a sejtésünk is csak szép emlékké halványult.

Barátaink - akik elhívtak bennünket a család-napokra - hiteles modellként igazolták, hogy nem mesebeli elmélet a hétköznapi megsejtése. Láttuk, hogy minden ügyüket, gondjukat a Szűzanyával együtt oldják meg. Nincs külön világi-hétköznapi és külön keresztnév-vasárnapi életük. Az elmélet és a valóság gyönyörű összhangját érezteltük a család-napok gondolatai és a barátaink élete között.

Azán egy nehéz nap délutánján magamba roskadva kézbe vettem a család-napok jegyzetét. Az egyik mondat az elevenembe vágott: " A ne-hézségekkel, csalódásokkal azt üzeni a jó Isten, hogy szeress még jobban! A házasságban a másik hibáinak elfogadása a szentté válás útja és a kegyelmek forrása. " - Ezt megfontolva döbentünk rá - esküvőnk óta először -, hogy a házasság kimeríthetetlen eszköztára az éleltszentség megvalósításának, melyhez segítséget nyújt a szentség ereje.

A szeretetszövetség megkötéséhez gyermekünk türelmetlen biztatása is jel volt: " Na, mi lesz már? Mit gondolkodtok annyit, hát nem ez a mi utunk?! "

Azóta ezen a schönstatti úton - mely az Isten országába vezető keskeny utak egyike - tanuljuk a szeretetet.

Ha nem tetszik, legfeljebb hazajövünk

- mondtuk egymásnak, mikor lassan három éve az első családnapunkra készülődtünk. Sok helyen megfordultunk, több lelkeségi irányzatról szerezteünk már benyomást, házas közösségbe tartoztunk, amikor először elhívtak testvéremék.

Tetszett, hogy végre úgy mehetünk lelkigyakorlatra, hogy nem kell a gyerekeket "elsózni valahová"...

...A családnapok végétével érdekes tapasztalatokra tettünk szert. Megkapott az egymást elfogadó, egymás szabadságát meghagyó, meleg szeretet légköre.

Nem volt egy család sem, akit előzetesen ismertünk volna, ami nagyon meglepett, mert kiterjedt ismeretségi körünk van - igaz Budapestten. Azóta sok új baráttra találtunk immár a Dunántúl különböző pontjain.

Ez ma önmagában is érték, de mikor hazaértünk, akkor ért a legnagyobb öröm - észrevettem, hogy egy "rózsabimbót" kaptam a családnapokon, ami otthon nyílt ki.

U.i.: (a férjemtől)

" Megállapodtunk az első családnapokra indulva, hogy nem viszünk magunkkal bort, mondván - lelkigyakorlatra megyünk. Nagy örömmünkre volt azonban, hogy nem "szentfizekák" közé kerüünk, hanem egészségesen vidám, nótáskedvű házaspárok közé."

Schönstatt teljessége

Hatodik éve veszünk részt a családmozgalomban, de már az első alkalommal megfogalmazódott bennem Schönstatt teljessége. Ezt éreztük most legutóbb is, amikor a májusi családnapokon vettünk részt. Korábban mindig a nyári szabadság részeként került sor a szűk egyhetes programra, egy, 3-4 hetes nagyobb pihenés egyik epizódjaként. Így a családnapok jótékony hatása beleolvadt a nyaralásba. Legutóbb azonban tavasszal vettünk részt a családnapokon, csak azt a hetet tudtuk rászánni, és utána vissza kellett menni dolgozni újra.

Tavasszal, amikor már közel egy év telt el a legutóbbi szabadságolás, nagyobb pihenés óta, már fáultak, fáradtak vagyunk. Annyi mindenre vágyunk ilyenkor. Vágyunk egy csendes lelkigyakorlatra, mint régen, amikor diákkorunkban elvonultunk valahova, egy eldugott vidéki plébániára - de a család, gyerekek mellett ki mehet el egy egyhetes önálló lelkigyakorlatra?! Vágyunk mozgásra, sportra, jó levegőre, kirándulásra is.

Vágyunk többet lenni gyerekeinkkel. Nagyon vágyunk végre többet beszélgetni a házastársunkkal, újra egymástartalálni, megújulni házasságunkban. Oszintén megvallva vágyunk megolajozni a néha bizony berozsdasodni látszó kapcsolatunkat Jézussal, Máriával, az Atyával. De a férfiak vágnak egy jó borozgatásra, a nők egy jóízű cseverészésre is. Jó lenne már látni régen látott testvéreinket, és jó lenne újjakkal is megismerkedni! Gyerekeink is vágnak nagyokat játszani, és végre egy igazán jó nagy táborúzet rakni!

Ennyi vágy, kívánság talán ha egy fél év alatt teljesíthető átlagos körülmények között. De mindez belefér a schönstatti családnapok hat napjába. A családnapok: lelkiigyakorlat, pihenés, kikapcsolódás, sport. Megújulás minden téren, házastársunk felé, gyermekeink felé, Jézus, Mária és az Atya felé! De ugyanakkor borozgatás, vidám beszélgetés, együtt dolgozás, együtt örülés is.

Visszont sok mindent elveszítünk ez alatt az idő alatt. Olyan fontos dolgokat, amikről úgy hittük, hogy hétköznapjaink elválaszthatatlan velejárói:

Nem nézünk TV-t, nem hallgatunk rádiót, nem olvasunk újságot. Munkahelyi gondjaink, konfliktusaink, a szomszédokkal való zsörtölődés, a városi kipufogóbűz, a kiabálás, asztalraacsapás, feszültség, türelmetlenség szerepelnek a "vesztésglistán".

Hát ezt értem én. Schönstatt teljességén: lelki-tesztiszelemi-fizikai megújulást kapunk 5-6 nap alatt. Minden téren tud adni! Olyan frissen, kipihenten, kicserélődve mentünk vissza a következő héten dolgozni, mintha egy hosszú szabadság lett volna mögöttünk. A többi jól ismert lelki előnyről most nem is beszélve.

A kahlenbergi szentély

Két évvel ezelőtt jártunk a Kahlenbergen először. Az autóból kiszállva tekintetünk a kápolnát kereste. Barátaink a főépület mögé vezettek: ott állt rejtetten és mégis királynői méltósággal a schönstatti szentély.

Az ajtón belépve az oltáron a Szűzanya jól ismet képe, körülötte májusi virágok merész tarkasága. A nyitott ablakon kismadár éneke hallatszott be. Az egész minden részletével a teremtet világot dicsérte. Szívünket, lelkünket átjárta a derű. Mintha nem is egy templomban hanem a mennyország előszobájában lettünk volna. Magunk voltunk, imádkoztunk, majd egymásra nézve fesztellenül beszélgetni kezdtünk. "Jó itt lennünk!" - állapítottuk meg.

Hazatérve sokszor felidéztem ezt a képet, és könnyebb volt így a Szűzanya jelenlétébe képzelni magamat még a saját házszentélyünkben is. Aztán úgy alakult, hogy hosszú ideig távol kellett lennem otthonról. Érdekes módon imám során a kahlenbergi szentély képét lassan visszaszorította a saját házszentélyünké.

- A szentély az a hely, ahol igazán otthon vagyunk, és ott van a Szűzanya is!

Kegyelmi alagút

Tilmann atya a házszentélyünk szentelésekor többek közt arról beszélt, hogy szeretne egy lelki alagutat kiépíteni tőlünk Schönstattba. Így esetenként egy kis segítségért fordulhatna hozzánk.

Elgondolkoztunk felvetésén, majd karácsonyi ajándékba megírtuk neki, hogy rendben van, vállaljuk. Szükség esetén áldozatainkkal segíteni fogjuk a munkáját.

Nem is sejtettük, hogy mire vállalkoztunk!

Az első héten rögtön megbetegedtünk. Influenza, fejfájás, hányinger, láz...

Aztán lerobbant az autó. Elfagyott és szétduzzant a hűtővíz csöve. Pont az útkereszteződésben állt még velem. Hazahuzattuk, és sikerült a faluban egy fűtött garázsba tenni, hogy kiolvadjon. Ennek kapcsán olyan új barátokra találtunk, akik önzetlenül segítettek rendbehozni a kocsit.

Azon a héten annyira elfogyott a pénzünk, hogy volt olyan nap, amikor vagy egy kg kenyeret vagy 1/2 kg kenyeret és 1 l tejet tudtunk csak venni.

A nénapomon férjem a kocsival hátulról beleszaladt egy buszba. Úgy éreztem, hogy a Szűzanyától ez a névnap ajándékom. Hittem ugyanis, hogy minden felajánlott nehézségből kegyelem fakad. Megint a már említett új barátaink segítettek rendbehozni a kocsit, de még így is tizenötezer forintot kölcsön kellett kérnünk.

Nem tartott soká az öröm. Néhány nap múlva a rendbehozott kocsiba beletollattak a parkolóban.

Ezután elvesztettem a karikagyűrűmet. Ez különösen is fájt! Nemcsak azért, mert már régóta ez volt az egyetlen ékszerem, hanem mert ezzel férjem hűségének és az összetartozásunknak a jele vesztett el.

Végül tegnap egy rendőrségi végzést hozott a postás. December 8-án szabálysértést követtem el. Tilosban parkolás miatt 1800 Ft büntetés. December 8-án volt a Szűzanya nagy ünnepe és a mi eljegyzésünk évfordulója. A megkészt ajándék ismét egy kis kereszt volt.

Eleinte sokat sírtam, de aztán megedződtem. Éreztem, hogy nem a mi hibánk, nem rajtunk múlt sok minden. A Gondviselés küldi ezeket. Lassan örülni is megtanultam, hogy van mit küldenünk Tilmann atyának az "alagúton". A nehézségek közepette felneveltünk: "Tilmann atya bajban lehet!" - mondtuk.

Az új háziszentélyünkben imádkozva békét és belső derűt kaptam. Felül tudtam emelkedni, és kívülről néztem már az eseményeket.

Egy régi asztali imában magunkra ismertünk:

"Ki asztalt terítesz az égi madárnak,
teríts asztalt, teríts szegénynek, árvának.
Nyisd meg Atyám, nyisd meg jóságos kezedet,
adj a koldusnak is tápláló kenyeret!..."

Mire elimádkoztuk, a végére már neveltünk.

Már korábban is törekedtünk az egyszerű életre. Igyekezünk megszabadulni fölösleges értékeinktől. De az igazi evangéliumi szegénységre nem vállalkoztunk, pedig erre is volt hívásunk. Most viszont akaratunkon kívül belekényszerültünk. Más dolog valamit önként vállalni és más belekényszerülni!

De megpróbáltuk ezt is pozitívan feldolgozni. Megértjük a szegénység előnyét. Nyitottabbak, készségesebbek lettünk. Kifinomult a látásunk mások gondjai iránt. Megéltük, hogy szegényen mennyivel könnyebb nagylelkűnek lenni. Nem okoz gondot, hogy lehajoljunk a rászorulókhoz, hiszen egy szinten vagyunk.

Ilyen módon éltük meg a háziszentélyünk valóságát.

"Bizonyítsatok be először, hogy valóban szerettek, hogy komoly a szándékotok! ..."

Akkor bőkezűen osztok kegyelmeket..."

A feljárnlott és elküldött áldozatokból nekünk is lelki gyümölcsök származtak.

Meghívásunk

1985-ben barátainktól hallottunk először az óbudavári Család Napokról. Amit elmondtak, nem volt túl meggyőző. Lelkesült invitálásukból időnként sürgetés érződött, mi pedig nem akartuk, hogy bármibe is "beszervezenek". A kölcsönadott előadások gondolatai azonban első olvasásra tetszettek.

Az első mondat, amely Kantenich atyától megmaradt bennünk: "A keresztény család a kertkapunál kezdődik."

Aztán gyökeresen újnak éreztük a családban a hangsúly áthelyezését a gyermekekről a házastársra. A gyerekek "ráadásként" ajándékai Istennek, házastársunk pedig a házasság lényegéből fakadóan.

Ujabb két év telt el és meg mindig nem szántuk rá magunkat, hogy elmenjünk a Család Napokra. Bizalmatlanságunk még nem múlt el.

1987 őszén hallottuk először Tilmann atyát. Az előadás érdekes volt, de nem hozott áttörést. A következő év tavaszán szerettük volna, ha eljön hozzánk. Aki a meghívásunkat továbbította, csak annyi megjegyzést tett, hogy Tilmann atya nem szokott látogatóba járni, csakis akkor megy bárkihez, ha határozott céllal hívják. Erezhető volt, hogy döntenünk kell. És Tilmann atya jött.

Szép volt a szentmise, amit együtt ünnepeltünk, és a beszélgetés is. Búcsúzóul így szőlt hozzánk:

"Ha nem akarnak szent családdá válni, nem érdekelnek engem!"

Ez volt a mi, személyreszóló meghívásunk Schönstattba.

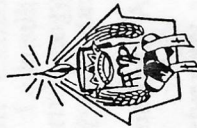
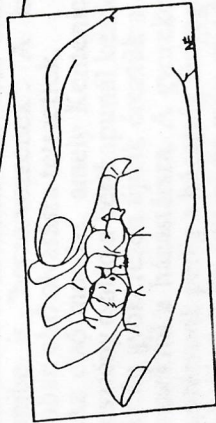
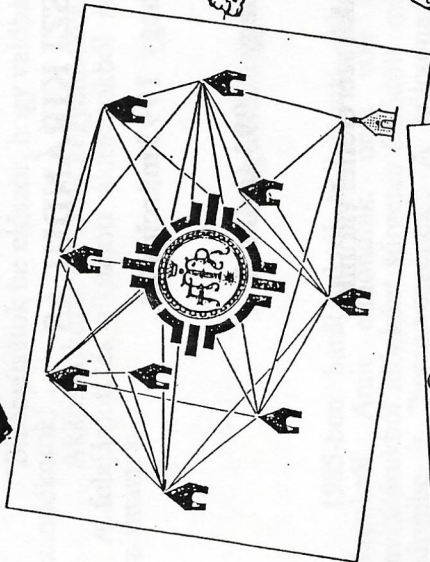
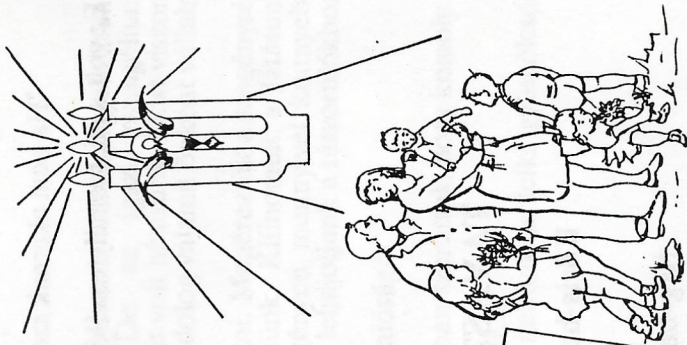
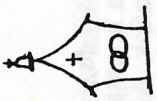
* * *

TAVASZI KIRÁNDULÁS

Köris-hegy 1993 március 28

Ság-hegy 1993 április 2

Mindenkit szeretettel várunk!

A beérkezett rajzokból